

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Q. Horatii || Flacci Sermo-||nvm, sev Satyra-||rvm, sev
Eclogarvm libri || duo: Epistolarum li-||bri totidem.**

Horatius Flaccus, Quintus

Francofurti ad Moenum, 1577

Vorbemerkung des Herausgebers

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-306)

Scio, viros huiusce ætatis doctissimos & scripsisse, & edidisse in hunc librum commentarios: quæ res me sanè detertere debebat, ne quid meorum scriptorum huc admiscerem. Verùm, cum initio totum hunc poemam explicare constituissem, atque in eam curam aliquot iam annos incubuissem, cuius mei consilij participes essent, & consilij homines mihi amicissimi, iidemque eruditissimi: non existimaui, mihi hanc laboris à me suscepti partem, etiam si ab alijs esset occupata, prætermittere, aut deprecari licere, veritus ne nonnulli, si huius nominis solutionem alijs delegarem, neque totum hoc æs alienum egomet meis nummis dissoluerem: hoc quicquid est, acerbius à me exigent, mecumque summo iure experirentur, & ex syngrapha agerent. Verumtamen eam moderationem in hac mei pensæ parte persoluenda adhibere institui, vt vno tempore & iis satisfacere, qui integram à me huius æris alieni dissolutionem flagitent, & eos non offenderem, qui hoc reliquum à locupletioribus exigere mallent: statuique mihi ingenuos, & candidos opifices imitandos esse, qui posteaquam ad partem aliquam operis à se conducti, ac suscepti difficilem peruenerunt, quam intelligant neque se satis cumulatè absolueri posse, & alios ornatius, ac politius, quàm se, perfecturos esse, ad operis locatorem vltro accedunt: denuntiant, atque ingenuè fatentur se in hac operis parte minus ei satisfacere posse: docent, alios esse præstantiores, non solum omnibus notos, verùm etiam nobiles, & claros, qui eam summo artificio elaborare, politissimæque arte perficere possint: demonstrant, eorum copiam esse paratam, atque in medio positam: suadent, vt iisdem condicionibus, eademque mercede, & impensâ, illorum opera vtatur potius, quàm sua. Horum igitur exemplo humanissimos, optimosque lectores, quibus me totum hoc pensum Horatianum debere non nego, oro, atque obsecro, vt me hanc de arte poetica ad Pisones epistolam strictim attingere sinant: hortor, vt integram, plenam, vberem, ac perpolitam eius explanationem à Francisco Luifino, Iacobo Grisolio, Achille Statio Lusitano, quem Romæ cognoui, aliisque doctissimis viris, petant: ab illorum fontibus se quantumuis magnam sitim expleturos esse confidant: meos riuulos vel prætereant, vel ita leuiter degulsent, vt intelligant, eos non sitientibus faucibus proluendis, sed primoribus labris modicè duntaxat irrigandis esse comparatos. De inscriptione autem huius libri, seu epistolæ ad Pisonem. de arte poet. paucis tibi lector, sententiâ quorundam doctorum nostræ ætatis virorum, & meam aperiam. Illi igitur eam inter epistolas referendam, & ita inscribendam censent, ad Pisones: nihil prætereà: à quibus dissentire difficile est. Nam, quin ad Pisones scripta sit, quemadmodum aliæ ad Mæcenatem, aliæ ad Iulium Florum: vna, ad Augustum: aliæ ad alios, negari id quidem non potest. Neque est, quod quemquam vel longitudo, vel argumentum moueat. De longitudine facilis responsio est. Epistola ad Augustum, epistola ad Iulium Florum lib. 2. longæ sunt. Platonis, & M. Tull. epistolæ quædam sunt longissimæ, quæ tamen non iccirco epistolarum nomen amittunt. De argumento, suo quæque epistola constat argumeto: neque debent esse inanes epistolæ. Exempli causa, in prima epistola lib. 1. hortatur ad studium philosophiæ, eius utilitatem demonstrat, vulgi opinionem sequi vetat. in secunda, arrepta ex Homero occasione, philosophiam quoque commendat: errare homines, qui multo maiorem corporis, & rerum externarum curam habeant, quàm animi: frustra enim quæri cetera bona, eorumque possessionem inutilem esse, nisi animus sit omni perturbatione, & motu à ratione auerso, tanquam morbo, vacuus, & purgatus. eam, quæ est ad Numicium, licet ita inscribere, *De simbus bonorum.* epistola ad Fulcium Aristiū ita inscribi potest, *De comparatione vitæ rusticæ, & tranquillæ cum vitâ urbana, & turbulenta.* epistola ad Augustum tota est de veteribus, & nouis poetis. in secunda lib. 2. ad Iul. Florum primùm exponit, quamobrem olim sese ad versus scribendos contulerit: deinde ad extremum concludit satius esse omisso studio poetico, & relictis versibus, ac nugis rectè viuendi disciplinam colere, & persequi. Possent eodem modo singulas epistolas percurrere, & quòdam sit cuiusque argumentum indicare, nisi vererem, ne alieno loco hæc videar inculcare. Sic igitur Horatius in hac ad Pisones epistola, cum de omni poeseos genere disputat, tum maxime de comædia, & tragædia vtilissima præcepta dat, non vt philosophus, sed vt poeta. Hæc me ratio adduxit, vt putem cum multis doctis, primùm hanc esse epistolam, deinde simpliciter ita esse inscribendam *epistola ad Pisones.* Quod si quis volet hæc addi, *de arte poetica,* non reclamabo, modò idem facere licere in omnibus epistolis, fateatur. Ego interea tamen receptam consuetudinem, vulgique opinionem in eo secutus sum, quòd hunc titulum *de arte poetica* retinui: in altero, quòd epistolam appellauit, doctorum sententiam approbaui.